

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2555/2020
11.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојана Трајковић, адвокат из ..., против туженог „ALS Laboratory Services“ ДОО са седиштем у Бору, чији је пуномоћник Дарко Јашаревић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизијама парничних странака изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2167/2019 од 07.02.2020. године, у седници већа одржаној 11.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2167/2019 од 07.02.2020. године и предмет враћа другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору П1 213/18 од 11.03.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено као неправилно и незаконито решење о отказу уговора о раду од 20.07.2016. године, те је тужени обавезан да тужиоца врати на рад на послове и радне задатке које је обављао пре доношења оспореног решења, сходно стручној спреми, знању и радном искуству, у року од осам дана под претњом извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 193.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2167/2019 од 07.02.2020. године, укинута је првостепена пресуда и пресуђено: делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је као незаконито поништено решење туженог о отказу уговора о раду тужиоца од 20.07.2016. године (став 1); обавезан је тужени да тужиоцу уместо враћања на рад исплати на име накнаде штете шест зарада које је тужилац остварио у месецу који претходи месецу у коме му је престао радни однос у року од осам дана од дана пријема пресуде (став 2); одбијен је део тужбеног захтева тужиоца да се тужени обавезе да га врати на рад на послове које је обављао пре престанка радног односа, сходно стручној спреми, знању и радном искуству (став 3); обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 162.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате (став 4).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, а ревизију је против исте пресуде благовремено изјавио и тужилац из свих разлога прописаних одредбом члана 407. ЗПП.

Одлучујући о ревизијама Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18) – у даљем тексту: ЗПП, па је нашао да су ревизије основане.

Предмет ове парнице је захтев тужиоца да се као неправилно и незаконито поништи решење туженог од 20.07.2016. године о отказу уговора о раду тужиоца и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад на послове и радне задатке које је обављао пре доношења оспореног решења, сходно стручној спреми, знању и радном искуству. Оспореним решењем туженог од 20.07.2016. године тужиоцу, који је код туженог запослен на неодређено време на радном месту радник ... по уговору о раду од 14.10.2013. године, отказан је уговор о раду на основу члана 179. став 3. тачка 8) Закона о раду, јер је због претњи физичким насиљем упућеним другим радницима његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Након спроведеног доказног поступка у коме је извршио увид у оспорено решење туженог, саслушао тужиоца и предложене сведоке, првостепени суд је утврдио чињенично стање из кога је извео закључак да у конкретном случају не стоји ниједна од повреда на које се позива тужени у оспореном решењу, па је првостепеном пресудом усвојио тужбени захтев тужиоца, поништио као неправилно и незаконито оспорено решење туженог и туженог обавезао да тужиоца врати на рад.

Одлучујући о жалби туженог изјављеној против првостепене пресуде, Апелациони суд је, на основу члана 383. став 4. ЗПП, одржао главну расправу ради одлучивања о тужбеном захтеву тужиоца на којој је извео доказе саслушањем тужиоца и сведока као и читањем приложених писаних доказа. На основу свих изведених доказа Апелациони суд је утврдио да је у конкретном случају постојао отказни разлог који је тужиоцу стављен на терет оспореним решењем, те је закључио да је постојао основ за престанак радног односа тужиоцу у смислу одредбе члана 179. став 3. тачка 8) Закона о раду. Након тога је другостепени суд приступио оцени да ли је оспорено решење донето од стране овлашћеног лица у смислу члана 192. Закона о раду. Из дела исказа који је ББ, менаџер туженог која је потписала оспорено решење, дала пред првостепеним судом пред којим је саслушана у својству сведока, другостепени суд је утврдио да је њој овлашћење дато путем мејла од стране тадашњег директора туженог. Увидом у садржину електронске преписке суд је закључио да јој овлашћење није донето у складу са чланом 192. Закона о раду. Имајући у виду изложено, суд је нашао да је у конкретном случају постојао основ да тужиоцу код туженог престане радни однос, а који основ се огледао у акту нарушавања радне дисциплине ближе описаном у оспореном решењу о отказу, али да је приликом доношења решења послодавац поступио супротно одредбама члана 192. Закона о раду имајући у виду да је поступак отказа спровело и решење донело и потписало неовлашћено лице. Одредбом члана 191. став 7. Закона о раду је прописано да ако суд у току поступка утврди да је постојао основ за престанак радног односа, али да је послодавац поступио супротно одредбама закона којим је прописан поступак за престанак радног односа, суд ће одбити захтев запосленог за враћање на рад а на име накнаде штете досудиће запосленом износ од шест зарада запосленог. Апелациони суд је стога побијаном пресудом оспорено

решење поништио као неправилно и незаконито, а одбио захтев тужиоца за враћање на рад и обавезао туженог да тужиоцу плати накнаду штете.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом туженог указује да је другостепени суд доносећи побијану пресуду учинио битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 7. став 2. ЗПП и члана 374. став 2. тачка 7) ЗПП. Наиме, из образложења побијане пресуде и стања у списима произлази да је основан навод ревизије да током целог поступка није била спорна чињеница да ли је оспорено решење о отказу донело овлашћено лице, односно да тужилац у тужби, поднесцима током поступка или усмено на расправи није оспорио овлашћење ББ да донесе оспорено решење. Другостепени суд закључак да је решење донето од стране неовлашћеног лица заснива на исказу ББ датом у поступку пред првостепеним судом пред којим је саслушана у својству сведока. Међутим, првостепени суд се у својој одлуци уопште није бавио питањем овлашћења ББ за вођење поступка који је претходио оспореном решењу и за његово доношење односно потписивање. У таквој ситуацији туженом није дата могућност да се на ту околност изјасни и да о тој битној чињеници расправља пред судом.

Имајући у виду изложено, основано се ревизијом туженог истиче да је другостепени суд на тај начин починио битне повреде одредаба парничног поступка на које се у ревизији указује.

Како је због учињених битних повреда одредаба парничног поступка побијана другостепена пресуда незаконита у делу који је оспорен ревизијом туженог, те како од оцене законитости оспореног решења зависи основаност захтева тужиоца за враћање на рад, Врховни касациони суд је нашао да пресуду треба укинути и у делу који се оспорава ревизијом тужиоца.

У поновном поступку, суд ће имати у виду примедбе из овог решења, те ће правилно утврдити чињенично стање, а потом правилном применом материјалног права донети нову и закониту одлуку.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић